

<https://helda.helsinki.fi>

Nyt sun pitää valita : Hölmö nuori sydän (Suomi 2018)

Öhman, Mia Sorella

2018

Öhman , M S 2018 , ' Nyt sun pitää valita : Hölmö nuori sydän (Suomi 2018) ' , Filmihullu ,
Vuosikerta. 2018 , Nro 5 . < <http://kinoregina.fi/elokuva/1582658/> >

<http://hdl.handle.net/10138/319261>

acceptedVersion

Downloaded from Helda, University of Helsinki institutional repository.

This is an electronic reprint of the original article.

This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Please cite the original version.

NYT SUN PITÄÄ VALITA

Hölmö nuori sydän. Suomi 2018. Ohjaus Selma Vilhunen. Käsikirjoitus Kirsikka Saari. Kuvaus Lisabi Fridell. Leikkaus Michal Leszczykowski, Yva Fabricius. Lavastus Eva Torsvall. Pukusuunnittelu Karoliina Koiso-Kanttila. Pääosissa Jere Ristseppä, Rosa Honkonen, Pihla Viitala, Katja Küttner, Ville Haapasalo, Abshir Sheikh Nur. 102 min. Levitys Nordisk Film. Suomen ensi-ilta 12.10.2018. (1 t 42 min).

Myyttisestä Itä-Helsingistä nousee Nylon Beatin ja Notkean rotan uho ja karnevalistinen nauru, vuoden 1997 muisto Kontulan kentän skinivalkoisen Suomen puolustuksesta somaleja vastaan, rukouskutsu. Naapurissa ei syödä lenkkimakkaraa, sieltä leijailevat maailman aromit. Myllypurossa asuu kuulemma ihmisiä jotka eivät ole koskaan poistuneet sieltä. Laajoissa maisemakuvissa näkyy metsän keskelle noussut lähiö-itä, jonka keskuksena loistaa valotorni.

Hölmö nuori sydän on keskustelunavaus, opetuselokuva, tylyn ja ankean tosielämän realistinen peli. Jokaisessa kohtauksessa päähenkilöiden täytyy ratkaista, mitäs nyt tehdään. Tyttö hallitsee pelin paremmin, sillä on tyylisilmää ja tilannetajua, some hallussa, tie bloggaajaksi auki. Poika ei hahmota maailmasta kuin oman ympäristön, missä on temmeltänyt samojen kavereiden kanssa tarhasta asti ja se näkyy kerrostalon parvekkeelta. Kaikki sen ulkopuolella on nykykielellä sanottuna epämukavuusalueita.

Kiira ja Lenni ovat lapsia, 15 vee, ysiluokalla. Kiira tulee raskaaksi ja päättää pitää lapsen, koska se on salaa pakotie pois tästä paikasta ja tästä elämäntavasta. Itäkeskuksen torni ei ole kaiken keskipiste, maailmassa on muutakin ja Myllypurossa ahdasta. Lenni rakastaa Kiiraa ja haluaa elää tämän kanssa. Kun on oma lapsi, voi saada oman asunnon.

Myllypuro on yksi elokuvan päähenkilöistä, kansojen sulatusuuni helsinkiläisittäin. **Kekkosen** ajan Suomi-hruštšovkat rakennettiin 1960-luvulla maalta kaupunkiin pakenevan työväestön majoittamiseen, ja 2010-luvulla rakenteet ovat jo reikäisiä ja kuluneita. Elokuva tapahtuu lähes yksinomaan ankeissa, ahtaissa huoneissa ja Puhoksen ostoskeskuksessa, joka tässä asettuu osaksi Myllypuroa. Astetta avarampaa maailmaa edustaa koillinen lähiö Pihlajamäki muutaman kilometrin päässä – ei sekään ihan parasta a-luokkaa.

Miinukseksi voi laskea realismiin pyrkivän kerronnan ylimalkaisuuden yksityiskohdissa. Pojan äiti elää ilmeisesti Kelan tuilla, ja kyllä hänelle varmasti maksetaan myös elatustukea. Alaikäinen tyttö voi kyllä itse päättää, pitääkö lapsen, eikä hänen raskaudenkeskeytyksestään kerrota huoltajalle jos tilanne tuntuu olevan hallussa. Jos lääkäri niin päättää, tytöstä tehdään ennakoiva

lastensuojeluilmoitus. Todennäköisesti jo odotusaikana, viimeistään lapsen synnyttyä lastensuojelu ottaa tilanteen haltuun. Siinä ei riitä kuittaus, että tämä nyt ei ole mikään lastensuojeluasia. Suomi tarvitsee lapsia ja yrittää siksi lapsia suojella ja tukea, vaikka aina ei päästäkään ihanteelliseen lopputulokseen.

Elokuvan tarina on ilmestynyt myös kirjana. Mitä elokuvaan ei ole mahtunut, löytyy tekstistä, mutta elokuvan visuaalinen maailma ei välity kirjan sivuilta. Kauniisti sanoen voisi muotoilla, että mediat tukevat toisiaan. Tarina on uskottava, näyttelijät tekevät vaikeat roolinsa erinomaisesti. Paras saavutus tässä tyylilajissa on kohtausten dokumentaarisuuden tuntu, johon päästään hetkittäin huikeastikin.

Räpiköivistä nuorista tuli mieleen **Andrei Zvjagintsevin** elokuvan *Jelena* päähenkilön pojan kädetön perhe. Viimeistään siinä vaiheessa kun ankeassa lähiössä kasvaneet epäkelvot irrotetaan omasta ympäristöstään ja liimataan parempiosaisen Moskovaan, tragedia tuntuu väistämättömältä. Toisaalta *Gilmoren tyttöjen* kuvio voisi hyvin toteutua Kiiran ja Lennin tilanteessa, sillä edellytyksellä että kakaravanhemmat saisivat tarvitsemansa tuen ja jaksaisivat opiskella ja yrittää oman elämänsä sankareiksi. Herää kuitenkin pieni epäily, kykenevätkö isättömien lähiöperheiden persaukiset, näköalattomat yksinhuoltajaäidit ja suomalaisen hyvinvointivaltion ja sivistyksen rippeet samaan kuin Rory Gilmoren rikkaat ja yhteiskuntatietoiset isovanhemmat.

On niitä nykyäänkin perheitä, jotka pysyvät yhdessä. Toivoa on. Helsingin kaupunki on toteuttanut vähä vähältä uudistuksia, jotta itäisten kaupunginosien eriarvoistuminen laantuisi. 1980-luvulla peräkyliltä keskustaan rakennettiin metroyhteys. Nykyään Myllypuro näyttää jo hieman erilaiselta kuin elokuva antaa ymmärtää – asuntokantaa on monipuolistettu, ostoskeskus kiiltelee uutuuttaan ja Metropolian kampus vetää tuhatmäärin nuoria oppimaan uutta. Eikä tarvitse lähteä Myllypurosta.

Mia Öhman